

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga.
 BARCELONA.

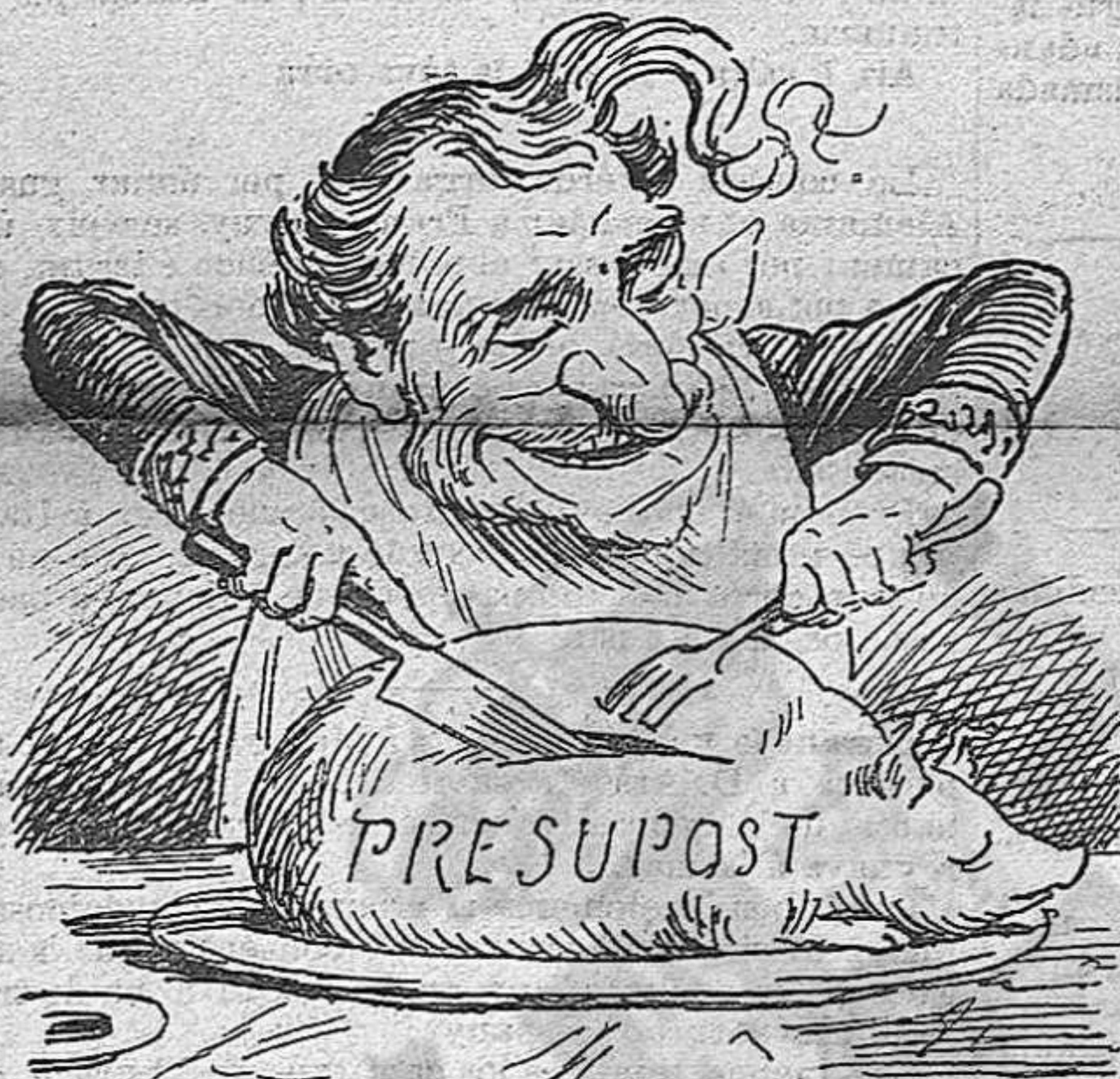
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LOS PARTITS ESPANYOLS

FUSIONISTA

CONSERVADOR

SILVELISTA



Cobrant y menjant.



Mirant si 'l cridan.

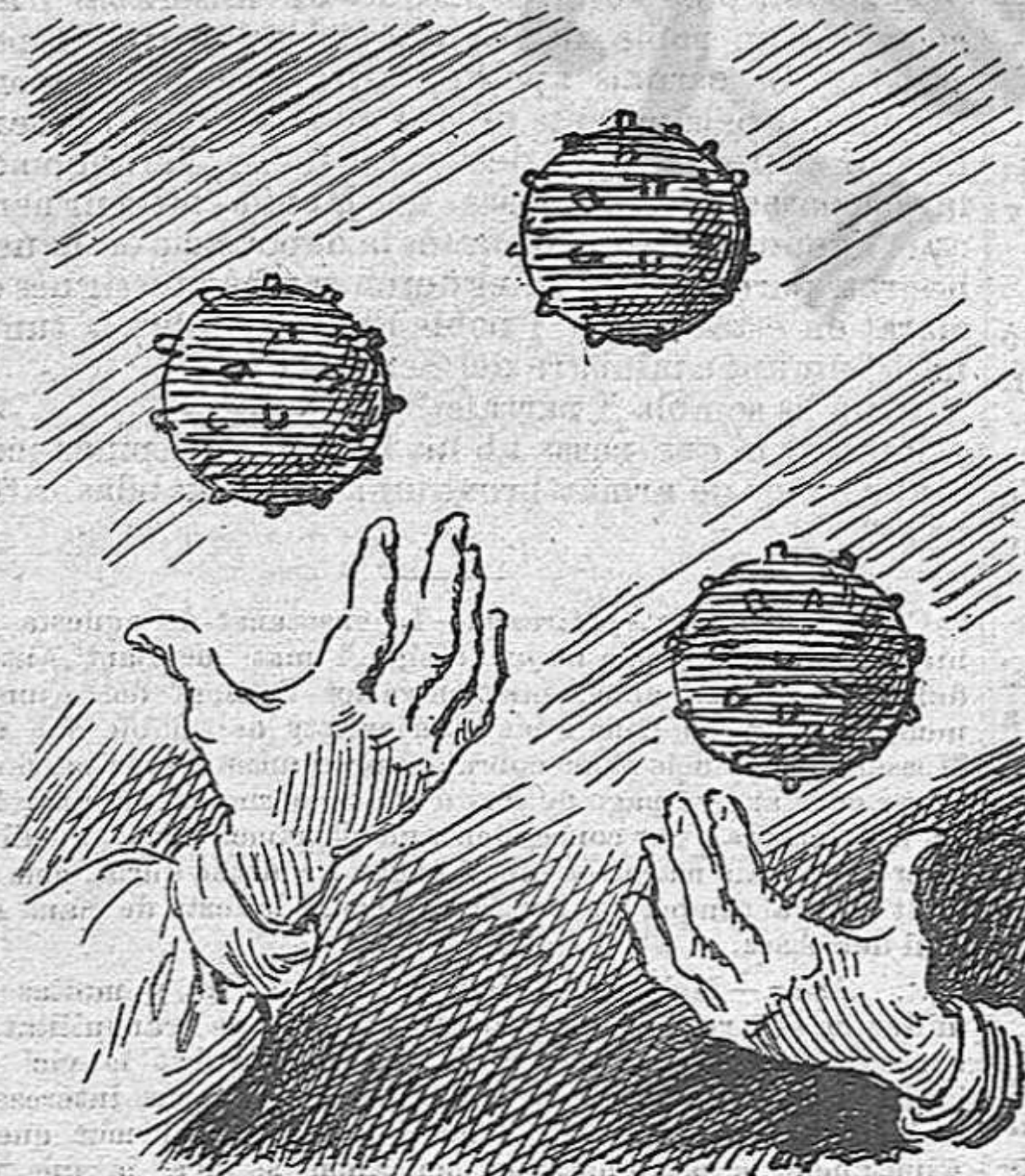


Esmolantse la llengua.

ANARQUISTA

CARLISTA

REPUBLICÀ



Fent jochs.... malabars.



Combregant ab rodes de molf.



Descansant y esperant que tots aquests senyors acabin.

COM MÉS AMICHS...



ON Emilio a cada pas que dona, s' embolica més y més, adquirint per moments totes las condicions de un logogrifo indesxifrabre. Va dir que s' retirava de la política per posarse a escriure la Historia d' Espanya, y a pesar de que aquesta es l' hora que no s' ha

publicat encare la primera entrega de l' anunciada historia, no deixa perdre ocasió de ocupar-se de política... y lo qu' es pitjor, de mala política casi sempre.

Quan no visita amistosament a D. Práxedes, demanantli no sé quinas cosas pel seu idolatrat Abarzua y animantlo a no fer la guerra al moro y a seguir fentla al contribuyent forçant los pagos, y als productors baldantlos a copia de tractats de comerç; en los moments que li deixa vagarosos aqueixa política mesquina d' entre-bastidors, empunya la ploma y sobre las quartillas aboca 'l raig de la seva eloqüencia saturada del veneno del odi contra tots los partits republicans.

Aixó sí; ell continua dihentse republicà... sols que s' dedica a engrèixar monàrquichs.

L' últim manifest de 'n Ruiz Zorrilla, alentant sensatas tendencias gubernamentals, li ha fet mal a la boca del ventrell, y per consolar-se, s' ha despenjat ab un llarguissim article, que a las claras revela un odi africà contra tots los que blasonan de la seva conseqüència republicana, y es a més d' aixó la contradicció més flagrant dels seus propòsits y de la seva conducta.

Si s' ha retirat, com diu, de la política ¿ab quin dret intenta pendre part en un joch, en lo qual ja ningú li dona cartas? ¿Ab quina autoritat decreta terminar lo periodo de las revolucions, quan las cosas van posantse de tal manera, que aquí a Espanya y a molts altres paisos, únicament una tempestat revolucionaria pot sanejar l' atmósfera infestada ab las emanacions de la corrupció, del desvergonyiment, de la barra y de l' apostassia?

Ja que diu que primer se resignarà a que 'l portin a remar a las galeras, que a ocupar un lloch en la governació del Estat, creguins a nosaltres, no surti de casa seva per res, y del despaig a la cuyna, dediquis enhorabona a escriure l' anunciada Historia y a restaurar los plats suculents de la cuyna espanyola, que aixó li tindrà més compte y li farà més honor que no aquest afany manifest de servir als interessos monàrquichs, procurant augmentar lo desgabell en las filas republicanas.

Després de tot, sempre será difícil remediar lo mal que va causar en ellas ab lo seu exemple, perque ara tingui cap dret d' intentar agravarlo ab los seus escrits.

Lo pontificat de D. Emilio encomanà 'l vici del rezel y de las ambicions personals a totes las agrupacions que s' han anat formant dintre del camp republicà. La epidemia de l' imitació produheix sempre grans estragos. Ell signé l' iniciador de aqueixa tasca de formar bandos pel seu us particular, de donarlos per bandera l' exclusivisme més absolut y per norma de conducta l' intransigencia més aspra: de aïllarlos y reduhirlos a la major impotencia.

Y aixís se troban avuy las distintes agrupacions, baix aquest punt de vista especial, *castelarisadas* totes.

Ni s' han donat compte, ni se 'n donan encare dels desastrosos resultats de una conducta tan cega, tan insensata, fins m' atreviré a dir tan inverossimil; y concertantse avuy per demà dividir-se novament, una vegada transcorregut lo motiu que 'ls aconsellà 'l concert momentáneo, veyém passar los mesos y 'ls anys sens empendre una acció enérgica y decisiva, legal ó revolucionaria, que aixó es lo de menos, pero acció al fi encaminada a sustituir las institucions imperants, posant al servey de la patria las salvadoras solucions republicanas.

L' egoisme particular, l' afany de caudillatje, lo caciquisme que s' exten desde las alturas dels *jefes indiscutibles* fins a las fondaladas ahont vegetan en la impotencia 'ls *comités indiscutibles* també; tots aquests vicis esencialment *castelaris* predominan y s' imposan de moment sobre tota altra consideració basada en l' amor desinteressat a la causa republicana.

Discutir si la futura República espanyola ha de ser més ó menos federal, més ó menos radical, més ó menos gubernamental; discutir sobre si ha de venir per la dreta ó per l' esquerra, per la legalitat ó per la revolució; discutir sobre si en lo moment del triunfo ha de regir la Constitució del 69 ó un' altra de nova que se 'n puga fer, en puritat no es altra cosa que buscar pretextos fútils per mantenir y eternisar diferenciacions, que ja que no altra cosa satisfan l' amor propi dels que las sustentan.

Y l' amor propi de ningú, per justificat que sigui ó que sembli, may tindrà dret a imposarse al interés de la causa, y a la necessitat cada dia mes sentida de donar a la patria espanyola, lo que fins ara no li han pogut proporcionar los monàrquichs: pau, tranquil·litat, progrés, honradés y dignitat.

Si alguna autoritat pogués tenir la nostra veu, 'ns dirigiriam a tots los homes eminents que acaudillan las distintes fraccions en qu' estém fatalment dividits y 'ls diriam:

—Grans son los serveys que haveu prestat tot temps a la causa de la democracia; brillants son las facultats que adornan la vostra inteligencia; generosos los sentiments qu' en lo vostre cor palpitan: tots sou dignes d' admiració per la vostra constancia y pel vostre estoicismo; pero de tots los sacrificis que portéu fets, fins en l' época del apostolat, en que la propagació de la idea republicana era perseguida ab tanta sanya, cap será tan meritori, ni tan útil, com el que avuy podriau fer, destruhint las preocupacions inveteradas que 'us mantenen dividits, y adoptant tots a una, un sol programa que continga lo que a tots es comú, que ab aixó n' hi ha prou per governar al pais sense pertubarlo, y molt més per triunfar ràpidament, despartant l' entusiasme de numerosas forsas avuy estériles é impotents, a causa de las vostras diferencias.

Feu tots aquest sacrifici y cessarà 'l caos y brillarà 'l sol de la República.

* *

Aquesta es la veu del bon sentit, y aquesta es l' única que ha de prevaleixer.

Tal vegada no interpretarem l' aspiració dels de la dreta, ni dels de l' esquerra; dels que aspiran a la federació y dels que no volen sortirse del unitarisme; dels que predicen la Revolució y no la fan may, ni tampoch dels que ni la fan ni la predicen; pero a ben segur que com nosaltres pensan, y lo mateix que sentim nosaltres senten los milers y milers de republicans, avuy més numerosos que may, que aspiran al triunfo de la bona causa, no per satisfacer personals ambicions, ni per halagar lo seu amor propi, sino convensuts de que la patria, cada dia més angustiada, necessita de l' esforç de tots los bons ciutadans pera sortir del clot tenebrós en que l' han abismada 'ls partits monàrquichs.

P. K.



En las recompensas concedidas sense solta ni volta, s' ha donat digne coronament a la campanya del Riff.

Vagin alguns exemples del esperit de justicia y de imparcialitat ab que s' ha procedit.

A un tinent coronel que s' va batre heróicament en lo combat del dia 27, li han otorgat una senzilla menció honorífica; y al coronel del mateix regiment, que durant lo combat no s' va moure de la plassa, l' han fet general.

Al infant D. Antoni de Orleans, que no va fer més que anarse'n desde Paris a Melilla y tornar desde Melilla a Paris, li ha sigut concedida la creu del Mérit militar, perque a la *quenta*, aquest viatge de *ida y vuelta* té molt mérit.

Y aixís tot lo demés. Tot aixó s' haurà fet perque las nacions que ja casi s' havian cansat de riures de nosaltres, agafin alé y continuhin rihent.

En Romero Robledo tractava de fer una oposició rabiosa al govern fusionista; pero per consell de don Antón ha desistit d' embestir, y se 'n ha anat a Antequera a esbargirse una mica.

Política gitanesca pura. Ja no s' fan la guerra sino de per riure. Y mentres ells riuhén, lo pais s' escola plorant.

Mes de dos mil republicans acudiren diumenje al cementiri de Sar iá, a honrar la memoria dels que a prix cipis de janer del any 74 sucumbiren en defensa de la legalitat republicana.

Consti una vegada més que aixís com may olvidarém lo seu recort, estém resoltos a no olvidar tampoch may lo seu heróich exemple.

Sembla que a Paris existeixen corrents favorables al indult del anarquista Vaillant, condemnat pel Jurat a la pena de mort. Pero en aquest cas l' indult se concederia sols condicionalment. L' execució de la pena quedaria en suspens, en tant no s' tornés a co-

metre un altre atentat, en qual cas ja no seria 'l govern qui 'l condemnaria, sino 'ls mateixos anarquistas. Ens fem eco de aquesta noticia, per lo mateix que revela un gran desitj de que cessin de una vegada 'ls abominables crims comesos per medi de substancias explosivas.

Passan de dotze 'ls soldats del disciplinari de Melilla qu' en aquests últims dias han desertat, anantse'n al moro.

Tal vegada 'ls ha mogut a ferho la creencia no desprovista de fonament, de que avuy per avuy son més considerats els moros que 'ls cristians.

S' atribueix a n' en Sagasta l' següent concepte: —Si en otras épocas s' hagués tingut a Espanya mitj any sense Corts, precisament en lo periodo en que s' han ventilat las qüestions més graves, la nació s' hauria amotinat y alsat barricadas.

Pot ben alabarse D. Práxedes de haverla postrada y amansida fins al extrém de que avuy ja no es bona per res.

La qüestió de Italia s' va enmaranyant de dia en dia. En diversos punts de aquell extens pais esclatan moviments de revolta, y 'l disgust cundeix de tal manera qu' en lo moment menos pensat pot estallar una formidable revolució.

Per lo que puga succehir, lo rey Humbert envia 'ls seus capitals a Londres. No sabem si dirá com aquella testa coronada:—Destronat podré veurem algun dia; pero tronat, de cap manera.

Crispi s' ha encarregat de conjurar la tormenta; pero per més que 'l ministre italià passa com un home de brahó, no té la més mínima autoritat pera sortir una mica aïros en la seva empresa.

Al cap-de-vall ell es lo principal culpable de lo qu' está passant; ell es qui vá llensar a Italia als brassos de la triple aliansa; ell es qui imposantli una carga militar superior a las sévas forsas, ha acabat per extenuarla.

Ara li salta a la cara la seva obra

Lo colossal exercit organitzat per donar gust a Alemania é incomodar a Fransa, avuy serveix únicament per amensar al poble famélich é irritat, que ja no pot soportar la feixuga carga dels tributs.

Tanta grandesa bélica aparent, y al últim ha de servir per desgarrar las entranyas de la mateixa nació que ab la seva sanch y ab los seus caudals l' ha sustentada.

Prenem exemple de lo que está succehint a Italia, ja que no fallan astrólechs que asseguran que no ha de transcorre molt temps sense que a Espanya passin cosas pel mateix estil.

Durant lo viatge de Melilla a Mazagan, lo barco que portava a D. Arseni, va tenir que refugiarse a la bahia de Algeciras, a causa del fort temporal que reynava a la mar.

Qui sab si 'ls elements al alborotarse van demostrar més previsió que 'l govern, al consentir que s' dongués un pas del qual cap profit positiu n' ha de treure la desventurada Espanya.

Son menos temibles los capritxos del huracá, que 'ls capritxos dels ministres fusionistas.

En un periódich local, que s' ocupa dels assumptes de Filipinas, lleigeixo lo següent:

«Fa molt poch temps, perque un miserable frare, rector de un poble de Batangas, no conseguí pera satisfacer sos carnals apetits, altra cosa que 'l sortir bastonejat pels parents de una noya en qual aposento íntenté introduhirse 'l deshonest fill de Torquemada, las corporacions religiosas de Manila pretengueren que 'l general Blanco decretés la deportació de aquells honrats parents, y pretengueren també que sigüés declarat en estat de siti 'l poble ahont va rebre la tunyina l' inmundo ministre del Senyor.»

¿Qué 'ls sembla 'l parrafet?

Passant lo que passa ab los frares de Filipinas ¿com tenim valor de armar bronquina a las kábilas rifeñas?

CARTAS DE FORA.—Miravet.—L' ensotanat de aquesta població 'l dia de la festa major, ó siga 'l mati de Sant Antoni dels Ases, desde 'l cubell místich vá fer l' elogi del Ajuntament. Tothom qui coneix las interioritats del poble sab que Mossén Joseph dels Bous cobra del pressupost municipal dotze duros cada any en pago de tres ó quatre sermons que puga fer. Es molt natural, per consegüent, que 'l primer sermó 'l dediqui a fer encens als mateixos que li pagan los dotze duros, com es molt natural també, que per ferlo aprofiti la festa de Sant Antoni dels Ases.

Amer.—Molt desgraciada es aquesta vila, y molts familias en ella residents han perdut la pau y la tranquil·litat, a conseqüència del gran desarrollo que ha adquirit lo vici del joch. Alguns no contents en comprometre 'ls seus interessos, se jugan hasta 'l rellotje. Tinch motius per afirmar que l' Ajuntament no pot ignorar lo local ahont se juga, ja que pú-

blicament se diu que això succeeix en lo cassino qu' està á cárrech de un regidor al qual hi assisteixen casi tots los demés á pendre café. De manera qu' es impossible que ignorin lo que allí succeeix. Y ja qu' ells no hi posan remey, no será mal que prengui nota de aquest fet tan escandalós lo Sr. Governador de la Provincia de Girona.

¿S' OBRAN Ó NO S' OBRAN?

(INTERVIEW)



Eü lo quart... ¿Es vosté 'l porter del Congrés?
 —Sí senyor.
 —Bravíssim. Ningú millor que vosté podrà contestar á la següent pregunta: ¿quin dia s' obran las Corts?
 —Vaig á respóndreli. Si 'l sabater es lo qui va més mal calsat, en qüestió de portas, ningú va tant á las palpentas com lo porter.
 —¿Es dir que 'l del Congrés es, si fa ó no fa, com los demés porters del món?
 —¡Hola! ¿Y per qué ha de ser diferent? ¿Qué per ventura 'l Congrés no es una casa de vehinat com las otras, ab las sévas rafarderias, los séus enredos, los séus escándols; ab vehins que no pagan, ab vehins que may son á casa, ab intrigas, bandos, escenas cómicas, passatj-s trágichs, etc., etc., etc.?
 —Home, si ho agafa d' aquesta manera... En resum, ¿qué 'n sab d' aixó d' abertura de las Corts? ¿Res? ¿alguna cosa? ¿Vol dir 'ho? ¿vol callars'ho?... Per si acás, interinament aquí té un duro.
 —Aixó es parlar en plata.
 —Pagar, deu volguer dir.
 —Sigui com vulgui, 'm sembla que vosté está posantse á la rahó. Ja ho diuhen en aquella comedia: *Con oro nada hay que falle...*
 —¡Ay!... Si es aixis, á Espanya fallará tot.
 —¿Per qué?
 —¿No sab que d' or ja fa temps que aquí no n' hi ha?
 —¡Bé! *A falta de pan...* A falta d' or, bona es la plata.
 —Deya, donchs, que las Corts...
 —No; permétim, jo no 'c'eya res. Vosté era qui 'n parlava.
 —Y li preguntava si s' obran ó nó.
 —Jo li diré. Lo govern, per lo que 's murmura per aquí, no hi porta gayre pressa.
 —¿Per quin motiu?
 —N' hi ha varios. En primer lloch ¿quin interés hi ha de tenir lo ministeri en obrir las Corts? Cap. Ni 'l govern cobrará més paga, ni 'ls ministros tindrán las horas vagativas que ara tenen. ¿Qué 's pensa qu' es poca molestia alló d' haver de venir cada tarde á sentir las impertinencias dels representants del país?... «Pido una carretera para el pueblo de Villacursi...» «Pido un ferrocarril para el distrito de Vallemanso...» «Pido un campanario para mi aldea...» «Pido una universidad para mi capital...» «Pido un empleo para mi sobrino...» Es cosa de tornarse tarumba en quatre dias.
 —Endavant: segon motiu.
 —Lo segon pretest que 'l govern aprofita pera tenir las Corts tancadas, es la *lata de Paris*.
 —¿Qué! ¿Paris ha dat una lata al govern!
 —Vull dir la *lata de 'n Vaillant*. Ab l' estat actual d' Espanya y aquest funest exemple, ¿qui li diu que... Nada, que més segurs están los banchs del Congrés ab las portas tancadas que obertas.
 —¿Aquests son tots los motius que deya?
 —Encare n' hi ha algun altre.
 —A veure.
 —La indisciplina de la majoria.
 —¿Cóm! ¿La majoria indisciplinada?
 —¡Vaya! Igual que la minoria, y 'l centro y tot lo demés. ¿Ignora vosté que la terra clásica de la indisciplina es Espanya?... Entre la colla de ministerials, n' hi ha una infinitat de descontentos, que...
 —Permetim: ¿per qué están descontentos aquests ministerials?
 —¡Vegí! Deurá ser per lo de sempre: perque 'l govern suca massa; perque ells sucan poch; perque en Sagasta no se 'ls escolta; per... 'n fi, per cosas d' aquestas.
 —De fotas maneras, la Constitució prevé que las Corts estiguin obertas, quant menos, durant...
 —¡Déixis de Constitucions y caborias! ¿Qué 's pensa que 'ls ministros ne saben una paraula de lo que diu la Constitució?... A casa de 'n Sagasta tinch entés que la criada ab los fulls de la Constitució encén lo foch cada dia... ¡Calculi!
 —No obstant, aquests dias s' ha sussurrat que si el 15 del mes que vé, que si 'l 20...
 —Lo més probable es que sigui 'l 30.
 —¿Del mes que vé?... ¡Si 'l Febrer no passa de 28?
 —¡Pues per xó mateix! D. Práxedes fa lo que á n' ell li convé, y, desenganyis, á horas d' ara lo que li convé es anar tirant, perque qui dias passa anys empeny, y més campan los cobarts que 'ls valents y Corts tancadas no amohinan á ningú.
 —Es á dir, que no 'n puch treure l' aygna clara. No sab si las Corts s' obran ó no s' obran...
 —¿Vol que li dongui la meva opinió particular respecte d' aixó?
 —Digui.
 —Donchs per mi, las Corts *sobran*.
 —¿Vol dir?
 —Sí senyor: no serveixen de res absolutament.

FANTÁSTICH.

LA CREU

Hi ha gran consell de ministros: en Sagasta presideix.
 —Senyors: ara que aixó d' Africa comensa á pintá un xich bé,

me sembla que ha arribat l' hora de recompensá 'ls serveys dels que en una ó altra forma, hi han intervingut. Vostés, cadascú en la seva esfera, saben tots los nombraments, concessió de graus y places y ascensos que convé fer. Per la méva part, com jefe y director del govern, desde aquest moment proposo que 's concedeixi una creu al Senyor Lopez Dominguez.
 —¿A mi?—exclama don Joseph estarrufat d' alegría:— ¿no veu que 'l país després farà corre que 'ls ministros s' obsequian ells ab ells?
 —La modestia á l' una banda y á l' altra 'ls mereixements,— diu don Práxedes molt serio.
 —Que 'l país trobi mal fet tot lo que acordém nosaltres, es ja un vici bastant vell. En la qüestó de Melilla jo hi vist lo que ha fet vosté, hi contat tots los séus passos, li he seguit los pensaments y vaja, en pocas paraulas, si vosté, suprem poder del exercit de la patria no mereix ara una creu, ja 's pot di ab tota la boca que ningú al mon la mereix. ¿Vritat senyors, que tots pensan com jo? (afexeix fent l' ullet als ministros que l' escoltan, no sabent si riure ó qué.)
 —Efectivament (contesta en Gamazo que ha comprés la mala intenció del jefe:) al parlar d' aquesta creu, don Práxedes se fa intérprete del nostre sentir. Creyén que la oferta es merescuda y justa á no poguer més.
 —Bueno, donchs—segueix don Práxedes:— ¿quina creu li donarem? La d' Isabel la Católica suposo que ja la té; la de Sant Hermenegildo també; la de Carlos ters igual; la de Sant Fernando ja fa temps que la lluheix... ¿saben quina podem darli? La del *Mérit Naval*.
 —¡Bé!
 diuhen á coro 'ls ministros.
 —¿S' aproba?
 —¡Sí! ¡ho aprobém!

Y *nemine discrepante*, s' extén lo real decret.
 Mentres en López Dominguez surt tot content del Consell, pensant en la gran patxoca que farà ab la nova creu, lo bromista de 'n Sagasta somriu diabólicament y pregunta á n' en Gamazo que se 'n va ab ell de brasset:
 —¿Sab per qué li he concedida del *Mérit Naval*?
 —¿Per qué?
 —Perque vull ferli comprendre, ja que veig que no ho entén, que á pesar de viure en terra y caminar sobre sech, avuy es *ministre al aygua*, ofegat completment per la inmensa poca trassa qu' está demostrant fa temps.
 —¡Lo cert es que ab los séus erros ens ha embolicat ben bé!— diu lo ministre d' Hisenda.
 —¡També en cástich com ja veu, (replica baixant don Práxedes) avuy lo crucifiquém!...

C. Gumá

LO PROCES ANARQUISTA

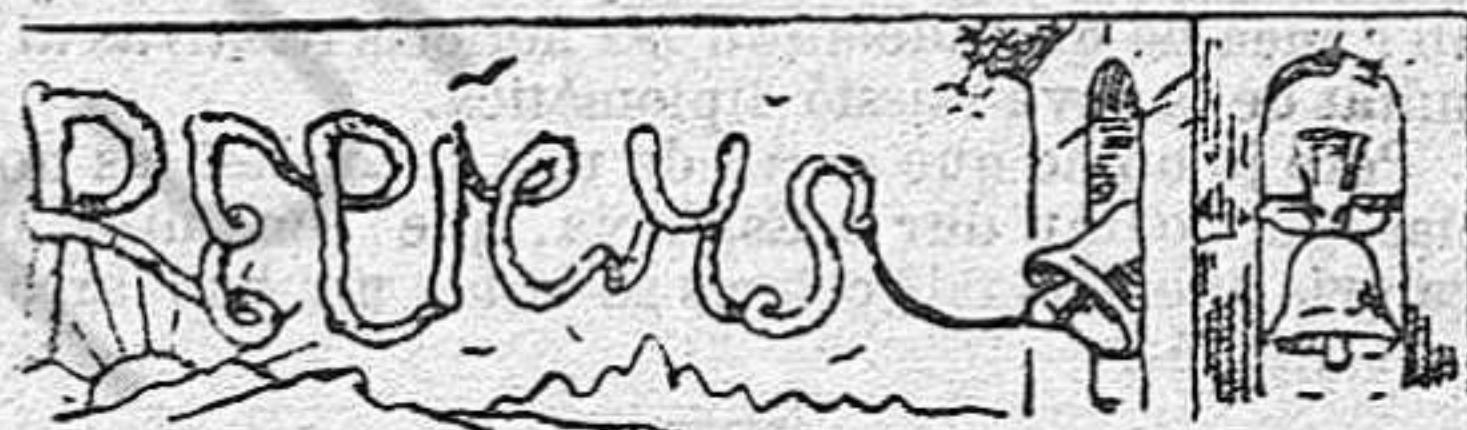
SANTIAGO Salvador ha experimentat una millora tan pronunciada, que s' assegura que la próxima senmana, será possible efectuar lo séu traslado á Barcelona.
 En las confidencias que ha fet á algun periodista, se li notan manifestas contradiccions. Assegura que al trasladarse á Zaragoza 's proposava posarse á treballar guanyant algun diner, per venirse'n á Barcelona y presentarse á las autoritats. Y al dir aixó no considera que si tal era 'l desitj que tenia de presentarse, podia ferho á las autoritats de Zaragoza, las quals s' haurian encarregat bé prou de costejar-li 'l viatge.
 Tot lo séu afany consisteix en favorir als demés presos, atribuintse á ell sol tota la culpa del delict.

Feya temps que s' estava buscant al manyá Pere Bernich, que junt ab Codina Juncá, estava inculpat de ser lo constructor de las bombas disparadas en la Gran-via y al Liceo. Quan totas las investigacions pera descubrir lo seu parader ja resultavan poch menos que inútils, se sapigué que Joan Bernich Moré, havia mort al Hospital de Prat de Lluusanés. Inmediata-

ment se donaren ordres pera efectuar la identificació del cadáver.
 Joan Bernich era fill del poble de Planolas, situat en lo Pirineu, mes enllá de Ribas. Havia treballat de manyá á Castellar del Vallés, á Pineda, á Sant Feliu de Guixols, ahont sembla que conegué á n' en Codina, á Arenys de Mar, á Santa Coloma de Gramanet, á Sabadell, á Tarrassa y á Barcelona.
 Bernich té un germá capellá, dos germanas monjas y ell mateix havia rebut dels séus pares una educació religiosa esmerada, havent manifestat alguns anys enreras desitjos de seguir la carrera eclesiástica y fins de ferse jesuita. Aixís á lo menos ho asseguran alguns periódichs.
 No deixan de ser molt significativas los antecedents religiosos y reaccionaris que distingeixen á alguns anarquistas de acció complicats en las causas obertas ab motiu dels últims atentats. ¿Será possible que existeixi alguna má oculta que 'ls impulsi en odi á la causa liberal?

L' anarquista Villarrubias, detingut un de aquests últims dias quan las autoritats creyan que havia tingut ocasió d' escapar-se á América, passa per ser lo constructor de las bombas de pera, una de las quals estallá á la Plassa Real anys enrerera. Las bombas aqueixas estavan destinadas á la revolució social que 's projectava realisar ab motiu de la festa del primer de maig. Vilarrubias no 's recatava de construhirlas y circularlas públicament acompañadas de un prospecte en lo qual manifestava que omplintilas d' aygua, aquest líquit se tornava ferruginós, podentse utilisar ab ventatja en lo tractament de las personas cloróticas.

Una darrera noticia.
 Apart de la sumaria qu' instruheix lo ram de guerra contra determinats presos, lo procés instruhit pel Sr. Garcia Domech, sembla que dintre de poch será elevat á plenari, y que l' Audiencia opina que la causa s' ha de veure en judici oral, pero prescindint en absolut de la intervenció del Jurat.



n Ferratjes s' ha encarregat de plantejar á n' en Sagasta las aspiracions de Catalunya obertament contrarias als tractats de comers projectats per en Moret.
 Y D. Práxedes li ha dit:
 —Ja veurá, amich Ferratjes, torni un altre dia y esmorzarém plegats.

Pel dia que l' esmorzar se realisi, proposo 'l següent menú:
 Sopas de diputat ministerial.—Arrós pressupuestivo.
Hors d' cuivre.—Mantega d' oposició ó bé oposició de mantega; sardinas proteccionistas sense arestas; col y flor lliure-cambista confitada.
Entrants.—Costellas de fabricant á la graella; guatlles de ministre fusionista farcidas de castanyas; tunyina ab salsa internacional; galantina de capó *corcho-taponero*.
 Ensalada italo alemana-inglesa, ben carregada de vinagre.
 Gall de orador de meeting, rostít.
 Granisat de xufas.
 Postres variats. Pastels riffenyos. Figas de moro. Paciencias.

Assegura un periódich que 'n Pere Antón Torres y en Teodoro Baró, diputats per la provincia de Girona, projectan passarse al bando conservador.
 Se comprén aqueixa evolució. Ja que aixís com aixís, tant á l' un com á l' altre, no 'ls han deixat arribar á la taula, val més anarse'n á badallar entre 'ls que badallan, que no ferho entre 'ls que rotan. Sempre 's pateix menos.

A Cartagena, com á molts punts d' Espanya s' havia obert una suscripció pera comprar fusells Maüers, destinats al exercit.
 Pero en vista de que la guerra ha terminat avants de comensarse, la Junta de la suscripció patriótica ha resolt tornar las quotas als suscriptors.
 Aixís s' evitará que aquells Maüers destinats á combatre als moros, lo govern pugua emplearlos algún dia en demanar los quartos als contribuyents.

Un empresari de Madrit tracta de contractar al moro Amadi, aquell de las orellas talladas, per exhibirlo, mediant una módica entrada, al públich de aquella capital.
 L' empresari haurá pensat:—Las bonas ocasiones perque no s' escapin, es precis *agafarlas per las orellas*.

Ara si que podem dir que lo de Melilla está acabat del tot. Lo 23 del corrent, ab motiu de ser dia de gala, va efectuarse una gran parada militar, colocantse

